Міхась Болсун

***

Мая душа не прагне славы,
Пакуль рака жыцця цячэ,
Мне ў радасць людзі, нівы, травы,
Дарога, што вядзе ў Чачэрск.

Там мой выток,
Рака-калыска,
Да болю родная зямля.
Паклон абсягам шчыры, нізкі,
Дзе вершы ў сэрцы я люляў!

Няхай ляціць над краем слова,
Нібыта птах у сіняву,
Не веру ў шчасныя падковы,
Я тым шчаслівы, что жыву!

Не дай сабе права

Не дай сабе права забыть той куток,
Дзе зведаў пяшчоту матулі,
Дзе першы зрабіў у жыцці сваім крок,
І голас твой людзі пачулі.

Не дай сабе права забыць карані.
З якога атожылак роду?
І хто бараніў нашы светлыя дні,
Любіў, нібы сонца, свабоду.

Там сёння красуюць густыя жыты,
П'яніць востры водар жывіцы,
І месяц, і россыпы зор залатых
Закінуты з неба ў крыніцу.

Не дай сабе права забыць прыгажосць,
Якою Радзіма багата,
Дзе ў радасць з душою
адкрытаю госць,
Дзе думкам і песням крылата.

Жніво

Памяці маці

Сінь нябёсаў бязмежна разліта.
Жнівень спелую дорыць красу.
Я — малы — сцежкай цупкай
праз жыта
Паркалёвы вузельчык нясу.

Ад такога даверу шчаслівы —
У руках для матулі абед.
Б'е паклоны сярпом яна ніве
У чародцы вясковых кабет.

Калі ж сонца зачэпіць узлессе,
Доўгі цень зашарэе ў траве,
Надвячоркам народзіцца песня
І над полем яна паплыве.

...Мамы дні прамільгнулі, як знічкі.
Серп сумуе ў закутку двара.
Перапёлка ж, як некалі, кліча:
«Жаць пара!.. Жаць пара!..
Жаць пара!..»

Помнік графу

Праз туманнасць сівую гадоў,
Праз грымоты ваенных падзей
Граф вярнуўся ў Чачэрск-гарадок
Да сардэчных, удзячных людзей.

Ён у бронзе вярнуўся сюды.
Дуб гасцінна галлё распрасцёр,
Дзе зямля помніць графа сляды,
Дзе нябёсаў блакітны шацёр.

І, здаецца, што позірк вачэй
Губернатара ловіць той міг,
Як прымаў падарунак — Чачэрск,
Каб прывабным зрабіць для ўсіх.

...Над зямлёй праплываюць вякі,
Пакаленні ляжаць пад крыжом,
Ды расце гарадок ля ракі —
Пазайздросціў бы граф Чарнышоў.

Саламарэзка

Памяці першых гомсельмашаўцаў

Гляджу на здымак саламарэзкі,
З якой завод гісторыю вядзе,
І з першай параўнаць хачу пралескай,
Што цягнецца да сонца ў вясні дзень.

Хоць першым прабівацца
ў людзі цяжка,
Ды ўсё ж надзея светлая жыла.
Былі не ў модзе льготы і паблажкі,
Да поту праца моднаю была.

Чакала вёска помачы рабочых
Пад нізкаю страхой замшэлых хат.
І цэхі не сціхалі ўдзень і ўночы, —
Быў гордасцю няхітры агрэгат.

І хоць адпраўлены ў музей ён часам,
Дзе гаспадарыць толькі цішыня,
Ды злучаны навек нябачным пасам
З «Палессем» слаўным
сённяшняга дня.

***

Валянціне Курчавай

Боль праціяў стралою вострай,
Сэрца здрадліва праціяў,
І паплыў надзеі востраў
У туман паўзабыцця.

Нешта побач гаварылі...
Рой кружыўся белых плям...
Даляцела, як на крылах:
«Смерці вас я не аддам...»

Болю гналі прэч прычыны,
І запела сэрца ў лад.
З цемры выплыў твар жанчыны,
Снежна-беленькі халат.

Усміхнулася шчасліва:
«Пажывем яшчэ, зямляк...»
...За вакном квітнела сліва,
Славіў сонца песняй шпак.

***

Месяц зоры збірае на веча.
Ноч на лодцы яго прыплыве.
Сож малітву вячэрнюю шэпча,
Адбівае паклоны траве,
Што прыбегла вясною пагрэцца
І жыве ля гаючай вады.
Салаўі шчодра радуюць сэрца,
Льюцца спеваў каленцы-лады.
Адзінокі ліхтар жоўтай бэрай
Ля прычалу павіс угары.
Хвалі шчыра цалуюць свой бераг
Покуль барва не ўспыхне зары.
Сож тады скіне коўдру туману.
Ранак мыцца сюды прыбяжыць.
Першы промень стралою зламанай
Згубіць след у падводнай цішы.

***

Пражыты дзень —
Касцёр патухлы,
Які аддаў спаўна цяпло.
...Халодным вокам месяц круглы
Глядзіць на соннае сяло.

Іду запозна каля рэчкі.
Ачах туману сырадой.
П'ю водар дзікае парэчкі,
Што густа льецца над вадой.
Вярба лапоча тут аб нечым.
Дзяркач не змог начлег знайсці.
...А роздум доўжыцца аб вечным
І Богам дадзеным жыцці.

Пейзаж

Віктару Камісараву

Белізна рассыпана парошы.
Цішыня марозная звініць.
Толькі зрэдку дрэвы патрывожыць
Мітусня гуллівая сініц.

Лапніка зялёнымі крыламі
Узмахне яліна, скіне снег.
Адаб'е марзянкай тэлеграмы
Дзяцел на высокае сасне.

Паляцяць удалеч яны рэхам,
І прышле зноў поўнач маразы.
...Вунь дарогай саннай хтось паехаў,
Скрыпкаю зайгралі палазы.

У лагчыне булькае крыніца,
Бы ў люстэрку — кусцік у вадзе.
След пункцірам хітрае лісіцы
У глушчар заснежаны вядзе.

Жар апалы мёрзлае каліны
На сумёце ярка зіхаціць...
Бы ў чароўным сне плылі хвіліны,
Што змаглі мне радасць падарыць.

***

Нашто лічыць пражытыя гады,
З нябыту іх ніхто не верне?
Пакуль жывеш — гадуй дзяцей, сады
І дабрыні сей шчодра зерне.
Калі збяжыць жыццё, нібы вада
Нашчадак, можа, светла ўспомніць
І гэта будзе лепшы помнік
Тваім турботным на зямлі гадам.